

gørelsen indeholde en vurdering af vægten af de fremkomne beviser.

Redegørelsens nærmere indhold og omfang må i øvrigt bero på karakteren af den konkrete sag. I de tilfælde, hvor der ikke indledes en undersøgelse eller efterforskning, f.eks. fordi klagen eller anmeldelsen er åbenbart grundløs, skal statsadvokaten ikke udfærdige en redegørelse. Statsadvokaten må imidlertid nærmere begrunde over for politiklagenævnet, hvorfor han ikke finder, der er anledning til at indlede en undersøgelse eller efterforskning.

Det skal fremgå af redegørelsen, hvorledes statsadvokaten finder, sagen bør afgøres.

Forelæggelsen af sagen for politiklagenævnet sker skriftligt, men kan – såfremt nævnet eller statsadvokaten ønsker det – suppleres med en mundtlig forelæggelse, f.eks. hvis der er tale om en særlig kompliceret sag.

Til § 1021 e

Med hensyn til sagens afgørelse kan politiklagenævnet i *adfærdsklagesager* tilkendegive som sin opfattelse, at statsadvokaten over for klageren bør beklage det passerede, eller at en klage bør afvises. Afvisning kan ske enten efter forudgående undersøgelse eller på det foreliggende grundlag.

I *straffesager* kan politiklagenævnet tilkendegive som sin opfattelse, at der bør rejses tiltale, at der bør meddeles tiltalefrafald, at påtale bør opgives, at en påbegyndt efterforskning bør indstilles, eller at en anmeldelse bør afvises.

Den sædvanlige fremgangsmåde i såvel *straffesager* som *adfærdsklagesager* vil være den, at statsadvokaten, når sagen efter hans opfattelse er klar til afgørelse, forelægger sagen for politiklagenævnet. Har der været iværksat en undersøgelse eller efterforskning, sker det i form af, at statsadvokaten afgiver en redegørelse til politiklagenævnet efter § 1021 d. Har sagen ikke været genstand for undersøgelse/efterforskning, fordi statsadvokaten finder, at klagen/anmeldelsen må afvises på det foreliggende grundlag, må statsadvokaten ved forelæggelsen af sagen nærmere angive begrundelsen herfor. Statsadvokaten overlader endvidere en kopi af sagsakterne til politiklagenævnet, medmindre nævnet allerede har modtaget dette materiale. Det bemærkes herved, at politiklagenævnet normalt løbende vil have modtaget genpart af sagsakterne, jf. den foreslåede § 1021 b.

Politiklagenævnet må herefter i første række vurdere, om der efter nævnets opfattelse er behov for at foretage yderligere undersøgelser eller efterforsk-

ning, og i bekræftende fald fremsætte begæring herom, jf. den foreslåede § 1021 c.

Finder politiklagenævnet derimod i lighed med statsadvokaten, at sagen kan afgøres på det foreliggende grundlag, meddeler nævnet statsadvokaten, hvordan sagen efter nævnets opfattelse *administrativt* bør afgøres. Statsadvokaten træffer herefter afgørelse i sagen.

Skal afgørelsen undtagelsesvis træffes af rigsadvokaten eller justitsministeren som første instans efter indstilling fra statsadvokaten (for justitsministerens vedkommende efter indstilling fra statsadvokaten og rigsadvokaten), afgiver statsadvokaten først sin indstilling efter forelæggelsen for politiklagenævnet.

Det skal efter bestemmelsen i *stk. 2* fremgå af afgørelsen i sagen, om den er i overensstemmelse med politiklagenavnets opfattelse. De almindelige krav til begrundelsen for afgørelsen skærpes, hvis statsadvokatens afgørelse ikke er i overensstemmelse med politiklagenavnets opfattelse. Statsadvokaten må i så fald udførligt redegøre for de faktiske omstændigheder af betydning for sagens afgørelse og for vurderingen af de fremkomne beviser.

Bestemmelsen i *stk. 2* finder også anvendelse i tilfælde, hvor afgørelsen undtagelsesvis træffes af rigsadvokaten eller justitsministeren som 1. instans. De almindelige krav til begrundelsen skærpes ligeledes, hvis rigsadvokatens eller justitsministerens afgørelse ikke er i overensstemmelse med politiklagenavnets opfattelse.

Det følger af *stk. 3*, at afgørelsen skal sendes til den, der har indgivet klage eller anmeldelse, uanset om vedkommende kan betragtes som part i sagen. Sagens parter (forurettede og den politiansatte) skal altid underrettes om afgørelsen.

Den foreslåede bestemmelse indeholder ikke regler, som fastlægger kredsen af klageberettigede. Dette må afgøres efter de almindelige forvaltningsretlige regler.

Til § 1021 f

Efter bestemmelsen kan politiklagenævnet påklage statsadvokatens afgørelser til rigsadvokaten. Om baggrunden for bestemmelsen bemærkes, at politiklagenavnets virksomhed skal medvirke til at sikre, at befolkningen har tillid til, at sagerne i enhver henseende behandles sagligt og korrekt. Der må ikke kunne opstå mistanke om, at man holder hånden over politifolk, der har begået et strafbart eller kritiskabelt forhold, jf. herved betænkning 1278/1994, side 172 og side 179.

Det er politiklagenævnet som sådant – ikke det enkelte medlem – der har klageadgang. Dvs. at en